

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΡΥΛΛΗ

Τρεις γενιές, ίδια ρότα

Μια διαχρονική προσφορά σε Πάτμο και Λειψούς. Και μια οικογενειακή ιστορία ταυτισμένη με το «βαθύ» Αιγαίο. Ο καπετάν Νίκος και ο καπετάν Χριστόδουλος Γρύλλης έχουν ζήσει και έχουν δημιουργήσει στη θάλασσά μας. Και χαρίζουν ένα βιωματικό μάθημα αιγαιοπελαγίτικης ναυτοσύνης

ΑΠΟΣΤΟΛΗ: ΜΑΝΩΛΗΣ ΔΗΜΕΛΛΑΣ

Πάνω που σκάει το κύμα, σε μια άκρη του λιμανιού της Πάτμου, απέναντι από το πλοίο τους, εκεί συνάντησα τρεις γενιές της οικογένειας Γρύλλη. Μόνο λίγες κουβέντες έφταναν για να νιώσω την ανάγκη να υποκλιθώ. Υπόκλιση πρώτα στη ναυτοσύνη, έπειτα στη σεμνότητα και τελικά σ' ένα άσβεστο πάθος που τους κυριεύει, για το άνοιγμα στέρεων θαλασσινών δρόμων μέσα στο Αιγαίο. Αρχικά ο καπετάν Νίκος Γρύλλης, που από το διοίκι του μικρού καϊκιού έφτασε να σηκώνει στις πλάτες του το όνειρο της πλοιοκτησίας. Στην ίδια ρότα ο Χριστόδουλος, ο γιος, που σήμερα κρατά το τιμόνι και οργώνει το Αιγαίο τίμια, περήφανα και με αισιοδοξία. Και τελευταίος μέχρι τώρα ο εγγονός, συνονόματος του παππού, ο δχρονος Νικόλαος: καρμπόν δυναμικός χαρακτήρας καπετάνιου. Ελληνικός καφές μονός σε χο-

ντρό φλιτζάνι, κάθε γουλιά και μια αχόρταγη δόση από την αύρα και τα όλικά χρώματα της θάλασσας. Αφήσαμε κάποιες στιγμές να κοιταζόμαστε, μετρώντας τη φευγάτη ζωή μας. Όσο παρατηρούσα τον Νίκο Γρύλλη, μου ερχόταν στο νου η μαντινάδα: «Ο άντρας κάνει τη γενιά κι όχι η γενιά τον άντρα». Πράγματι, η ιστορία του καπετάνιου δεν διέψευσε τα μυστικά που προδίδουν τα ανοιχτόχρωμα μάτια και οι ρυτίδες της αρμύρας στο μέτωπο. Γεννήθηκε το 1945, βέρος Πατινώτης, από πατέρα περισσότερο αγρότη και λιγότερο θαλασσινό, που καλλιεργούσε καπνά στην Πάτμο και στη Σάμο, σε μια έκταση ιδιοκτησίας του μοναστηριού –παρότι ήταν άσος στο χαρμάνι του καπνού, δεν είχε καπνίσει ούτε ένα τσιγάρο στη ζωή του. Η μητέρα του καπετάν Νίκου, η Φροσύνη Δρίτσα, βρέθηκε στην Πάτμο από την Αλεξάνδρεια, μετά τη συνταξιοδότηση του πατέρα της.

Το ζευγάρι παντρεύτηκε το 1925 και έφερε στον κόσμο τέσσερα αγόρια και δύο κορίτσια. Στεροπούλι ο καπετάν Νίκος, φύση ναυτική, προορισμένη να χτιστεί δρόμους πάνω στην υγρή απεραντοσύνη της μάνας θάλασσας. Δεν θυμάται τον εαυτό του μακριά από το νερό. Ακόμη και το παιχνίδι ξεκίνησε στο οικογενειακό καϊκι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, που το χρησιμοποιούσαν ως λάντζα για να βγάλουν στη στεριά τον κόσμο από τα πλοία της γραμμής. Εκείνα τα χρόνια, το λιμάνι της Πάτμου ήταν απαγορευμένο, καθώς ήταν σπαρμένο από γερμανικές νάρκες. Έτσι, τα βαπόρια τραβούσαν στην πίσω μεριά της Πάτμου, στον απάνεμο κόλπο του Μέρικα, όπου φουντάριζαν με ασφάλεια. Ο μικρός Νικόλαος, πολλές φορές ακόμη και μόνος του, έλυσε τη βαρκούλα και μέσα στη μαύρη νύχτα τραβούσε ρυθμικά τα κουπιά παίρνοντας το δρόμο για να εξυπηρετή- ➤